

48. Vallkulla.

- MELODI. a. ST, Nyl. Alb. VI n:r 8; även I.N.E. c. HI, S.L.S. 367, 166.
Översikt. Borenius-Lähteenkorvas saml. n:r d. KO, S.L.S. 352, 105; publ, i Bdk
 24; Nyl. III, 85. (C) 1923, 78. (D)
 b. HI, S.L.S. 82, 397; även S.L.S. e. PO, Nyl. III, 83. (A)
 125, 62. (B)

- Varianter. a. NI, Strömfors.
 Sj. »Fredrika moster». Uppt. Ivar Othman 1880.

Vall-kul-la hon kör-de ut si-na får. Så väl hon kan. Hon
 sjun-ger så vac-kert och gull-har-pan slår. Så väl hon spe - la kun-de.

- b. Åb, Hitis, Böle.
 Sj. Lisa Rosenlund. Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Bon-das vall pi-gan hon lul - - la-de vall. Så väl hon kan. I
 skog och skjul i mar - - ken all. Så väl hon kvä - da kun-de.

- c. Åb, Hitis, Bötösö.
 Sj. Sofia Svanström, f. 1859. Uppt. Greta Dahlström 1924.

Bon-das vall-pi-gan hon lul-lar i vall. Så väl hon kan. Att det hörs
 upp till hö-ga lofts gård. Så väl hon kvä - - da kun - - de.

¹ Enl. Nyl. III o. Nyl. Alb.: ♩. | ♩

d. Åb, Korpo, Svinholm.
Sj. Ida Mårtensson, f. 1858.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Vall-pi-gan lopp ö-ver hö-gan lofts bro. Så vac-kert hon kan. Med
sön-dri-ga strumpor och lap-pi-ga skor. Så vackert hon kvä-da kun-de.

e. Nl, Pojo.

Vall - kul - la hon gick sig i kvar - nen och mal. Hon
sjun - ger långt vack - ra - re än en näk - ter - gal. Så väl hon
lul - lar, så väl hon kan, så väl hon kvä - da kun - - de.

A. PO, Nyl. III, 83. (e)

B. HI, S.L.S. 82, 265. (b)

C. ST; BO, I.N.E. Borenius-Lähteen-

korvas saml.; även Nyl. III, 85;
även Nyl. Alb. VI, 231. (a)

D. »Vallpigan», KO, S.L.S. 352, 106;
publ. i Bdk 1923, 78. (d)

TEXT.
Översikt.

A.

Pojo.

Varianter.

1. Vallkulla hon gick sig i kvarnen
och mal,
hon sjunger långt vackrare än en näk-
tergal.
— så väl hon lullar,
så väl hon kan,
så väl hon kväda kunde —

2. Konungen sade till små svennerna
så:
»Vem är det som på min gullharpa slår?»

3. »Alls ingen på majestätets gull-
harpa slår,
det är nu vallkulla som sjunger nu så.»

4. Konungen sade till små svennerna
så:
»Bed nu vallkulla in för mig gå.»

5. »Hur skall jag kunna inför ma-
jestätet gå,
då jag är nu klädd i vadmalet grå?»

6. Vallkulla in till konungen går,
konungen på henne med milda ögon såg.

7. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
fem röda gullringar dem giver jag dig.»

8. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

9. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
en röder gullklädning den giver jag dig.»

10. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

11. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
gullklockan i kammaren giver jag dig.»

12. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

13. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
Gullharpan i kammaren giver jag dig.»

14. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

15. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
ett rödan gullskrin det giver jag dig.»

16. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

17. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
halva mitt rike det giver jag dig.»

18. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

19. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
hela mitt rike det giver jag dig.»

20. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

21. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
halva mitt hjärta giver jag dig.»

22. »Nej bättre lön bör flickor få,
alls intet jag sjunger för konungen då.»

23. »Kära vallkulla, sjung visan för
mig,
hela mitt hjärta det giver jag dig.»

24. »Nu må jag väl sjunga och vara
glad,
nu har jag fått det som är efter mitt be-
hag.»

25. Vallkulla sjungd en, vallkulla
sjungd två,
konungen dansar och hela hans hov.

26. Vallkulla sjungd fyra, vallkulla
sjungd fem,
konungen dansar och alla hans hovmän.

27. Bonden släft oxar och bonden
släft kor,
vallkulla sitter på röda gullstol.

28. Bonden släft oxar och bonden
släft svin,
vallkulla sitter i silke så fin.

29. Bonden släft getter och bonden
släft får,
vallkulla sitter med utslaget hår.

30. Bonden släft kalvar och bonden
släft lamm,
vallkulla sitter i konungens famn.

31. Prinsessor och fröknar bar harm
däruppå,
en simpel vallkulla blev konungens ge-
mål.

— så väl hon lulla,
så väl hon kan,
så väl hon kväda kunde —

B.

Hitis, Böle. Sj. Lisa Rosenlund. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Bondas vallpigan hon lullade vall
— så väl hon kan —
i skog och skjul i marken all
— så väl hon kväda kunde —
2. Bondas vallpigan hon lullade så
hårt,
att konungen hörd det i högan loft (han)
låg.
3. Konungen sade till småsvennen
sin:
»Vem är det, som slår på gullharpan
min?»
4. »Det är inga gullharpor små,
det är bondas vallpigan med gitter och
får.»
5. Konungen sade till småsvennen
sin:
»Gå be vallpigan komma för mig in.»
6. Småsvennen sade till vallpigan så:
»Nu skall du in för konungen gå.»
7. »Hur skall jag in för konungen gå,
jag sliter ej annat än valman grå?»
8. »Slita nu vad du slita må,
men nu skall du in för konungen gå.»
9. Bondas vallpigan hon trampar åt
höga loftesbro
med lappiga strumpor och träpinnig
skor.
10. Konungen sade till vallpigan så:
»Yppa den visan för mig, som du sang
i går.»
11. »Huru skall jag yppa den visan
för dig,
det är så mången, som lyssn uppå mig.»
12. »Lyssna nu vem de lyssna må,
men nu skall du yppa den visan för mig.»
13. Hon börjar på fem och slutar på
sex,
att konungen dansar och all hans
krigsmän.
14. Hon börjar på sex och slutar på
sju,
att konungen dansar och allt hans hus.
15. Konungen tog vallpigan uppå
sin knä
och skänkte henne gullringar och fäst-
ning därvid.
16. Konungen tog vallpigan bättre
i sin famn
och skänkte henne gullkrona och drott-
ninganamn.
17. Konungen sätt sig i förgyllene
vagn,
och bondas vallpigan sätt sig i konun-
gens famn.
18. Bondas vallpigan hon somnar så
sött,
hon vaknar ej upp förrän vid saltan sjö-
strand.
19. »Herren gunå mej för mina git-
ter och får!»
»De äro väl hemma som med dem kan gå.»
20. »Herre gunå mej för min fäste-
man!»
»Jag ser uppå din snövitans arm, att du
aldrig haver sovit hos
fästeman.»
21. »Herren gunå mej för mina barn
små!»
»Jag ser uppå din snövitans bröst, att
du aldrig haver släckt
barnatörst.»
22. Det må nu så vara, det må nu så gå,
— så väl hon kan —
alla vallpigor månde konungar få!
— så väl hon kväda kunde —

C.

Strömfors och Borgå. Uppt. Ivar Othman 1880.

1. Vallkulla hon körde ut sina får.
— så väl hon kan —
Hon sjunger så vackert och gullharpan
slår.
— så väl hon kväda kunde —
2. Konungen stod uti fönstret och
såg:
»Vem är det väl, som på gullharpan
slår?»
3. Tjänaren sade till konungen då:
»Det är vallkulla, som kör sin får.»
4. Konungen sade till tjänaren då:
»I morgon skall vallkulla inför mig stå.»
5. Tjänaren sade till vallkulla då:
»I morgon skall du inför konungen stå.»
6. »Hur kan väl jag inför konungen
stå,
som är klädd i blaggarn och vadmalet
blå?»
7. De klädde vallkulla i kammardu-
ken blå,
i silkesstrumpor och gullbeslagna skor.
8. De hade vallkulla till konungen då.
Konungen sade till vallkulla så:
9. »Kära vallkulla, spel dansen för
mig!
Min yngste riddare giver jag dig.»
10. »Din yngste riddare passar jag
ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.»
11. »Kära vallkulla, spel dansen
för mig!
Min äldste riddare giver jag dig.»
12. »Er äldste riddare passar jag ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.»
13. »Hör du vallkulla, spel dansen
för mig!
Min ära och tro den giver jag dig.»
14. Vallkulla spelade danserna två,
att konungen själv på golvet månd gå.
15. Vallkulla spelade danserna fem.
Då dansade kungen och alla hans män.
16. Vallkulla spelade danserna sju.
Då dansade kungen och hans unga brud.
17. De lade vallkulla på konungens
arm.
De jungfrur och fröknar de ledo stor
harm.

D.

Korpo, Svinholm. Sj. Ida Mårtensson, f. 1858. Uppt. Greta Dahlström 1923.

1. Vallpigan lopp över höganlofts
bro,
— så vackert hon kan —
med söndriga strumpor och lappiga skor.
— så vackert hon kväda kunde —
2. Konungen sade till tjänaren sin:
»I ben vallpigan för mig komma in.»
3. Tjänaren sade till vallpigan så:
»Behagar vallpigan för konungen gå?»
4. »Ack, huru kan jag för konungen
gå,
jag drager min kläder i valmanet grå?»
5. Och vallpigan in för konungen
steg,

och konungen på henne med glada
ögon ser.

6. »Ack, kära vallpiga, du kväd nu
för mig,
mitt halva rike det giver jag dig.»

7. »Ditt halva rike det kan jag väl få,
men aldrig så kväder jag för dig ändå.»

8. »Kära vallpiga, du kväd nu för
mig,
mitt hela rike det giver jag dig.

9. »Ditt hela rike, det kan jag väl få,
men aldrig så kväder jag för dig ändå.»

10. »Ack, kära vallpiga, du kväd nu
för mig,
mitt unga live det giver jag dig.»

11. Hon sjunger på ett, hon sjunger
på två,
och konungen dansar med hela sitt hov.

12. Hon sjunger på fyra, hon sjunger
på fem,
och konungen dansa med sina hovmän.

13. Och fruar och jungfrur de ledo
stor kvida,
ty vallpigan sover vid konungens sida.

14. Och fruar och jungfrur de ledo
stor harm,
— så vackert hon kan —
ty vallpigan sover på konungens arm.
— så vackert hon kväda kunde —